

[Jørgen Jørgensen.]

Indkomster, det er ikke, fordi vi ikke erkender det nyttige i, at Samfundet animerer til at tjene, til at skabe Indtægter og derved være med til at bygge Værdier op, som ogsaa kommer andre til gode. Men det er kun Udtryk for, at en Mand med en Indkomst af den Størrelse, jeg nævnte, har en økonomisk Bæreevne, som navnlig i en vanskelig Tid kan udnyttes, uden at der gøres Fortræd, langt snarere end naar vi kommer ned til Indkomster af den Størrelse, jeg har nævnt, der kun lige kan dække det nødvendigste til Livets Ophold. Derfor mener jeg, at naar der er Tale om Indkomstskat, maa man sone mellem den Del af Indkomsten, der ligger nede paa det, der skal til for at eksistere, og den, der ligger saa højt, at man, uden at ramme den enkeltes nødvendige Forbrug, fra det offentliges Side kan indkassere en Skat deraf til Støtte for Formaal, som indirekte kommer ogsaa den paagældende til gode.

Med Hensyn til Erhvervsskatten har Lovforslaget til Formaal i højere Grad, end Tilfældet er ved den gældende Lov, at udligne den Forskel, der er mellem tilgrænsende Kommuner, hvor den ene har en meget lav Skatteudskrivningsprocent og den anden en forholdsvis høj Skatteudskrivningsprocent, og ophæve den Spænding mellem de to Omraader, der kan fremkomme ved, at Skatteydere flytter fra den ene til den anden Kommune for at bo billigere. Dette Forhold har gennem Aarene givet Anledning til mange Stridigheder angaaende Indlemmelser og har paa mange Maader hindret et forstandigt Samarbejde mellem Kommuner, der burde have fælles Interesser paa en Række Omraader, og hvor et fornuftigt Samarbejde kunde bidrage til en bedre Økonomi for begge Parter.

Det er min Opfattelse, at ved en fornuftig Fordeling af Erhvervsskatten i Forbindelse med de nye Refusionsregler efter Sociallovene vil Indlemmelsspørgsmaalene ikke i Fremtiden antage den voldsomme Karakter og forarsage de stærke Gnidninger Kommunerne imellem, som vi har kendt tidligere. Og jeg er ogsaa af den Opfattelse, at de foreslaaede Ændringer i Erhvervsbeskatningen, som dette Forslag byder paa, vil skabe retfærdigere Forhold Kommunerne imellem, end Tilfældet i Øjeblikket er. Det skal naturligvis være saadan, at den vellede Kommune skal have Betingelser for ved en forstandig Administration at skabe Forhold, der vil kunne øve Tiltrækning for Befolkningen, saa man gerne vil bo paa dette Sted; men det skal

ikke være saadan, at en Kommune paa Grund af tilfældige Omstændigheder, i Ly af en eller anden tilfældig Bebyggelse, skal kunne profitere af en anden Kommunes Vanskeligheder.

Erhvervsskattespørgsmaalet er saaledes et stort Problem. Jeg vil haabe, at vi ved at arbejde kan finde en saadan Løsning af dette Spørgsmaal, at de Vanskeligheder, der har været Kommunerne imellem, i Fremtiden kan blive mindre.

Jeg er tilfreds med, at man for Erhvervsskattens Vedkommende sætter en Grænse, dels fordi det letter Kommunerne for en hel Del Arbejde, idet Antallet af Erhvervsskatteydere ved en Grænse som den, der er foreslaaet, paa 5 000 Kr., vil gaa meget betydeligt ned, og dels fordi der maa være en vis Indkomst, før der er nogen særlig Begrundelse for at kræve Erhvervsskat. Om Grænsen skal være de 5 000 Kr. eller et andet Tal, kan man jo tale om. Men jeg vil ikke anse det for at være helt forkert, naar man er blevet ved de 5 000.

Jeg har heller ikke noget at indvende imod, at man faar et Erhvervsskatteudvalg for hele Landet fremfor de Amts-katteudvalg, vi har nu. Jeg tror, man derigennem sikrer sig mere ensartede Afgørelser i disse ret indviklede Forhold, og mener, at dette er ønskeligt.

Jeg kunde have Lyst til om § 24, hvori fastsættes, paa hvilken Maade dette Erhvervsskatteudvalg skal sammensættes, at henstille, at man fik indføjet en Bestemmelse, der gik ud paa, at Hvervet som Formand for Erhvervsskatteudvalget, der jo skal udføres af en Embedsmand fra Indenrigsministeriet, skal være et Hverv, der maa betragtes som en Embedspligt og gaa ind under det Arbejde, han normalt har i sin Stilling som Statstjenestemand.

De foreslaaede Ændringer i Bestemmelserne om Tilbageholdelse af Skat hos Arbejdsgiverne vil jeg ogsaa anse for at være rimelige. Det bør være saadan, at naar vi her i Samfundet nyder visse Goder og er enige om at fastsætte visse Regler om, hvordan Pengene dertil skal skaffes til Veje, saa maa Befolkningen bære de Forpligtelser, der derigennem paalægges den, og man maa vedtage saadanne Bestemmelser, at Myndighederne har Mulighed for at skaffe Pengene fra dem, der paa uretmæssig Vis søger at unddrage sig deres Forpligtelser.

Jeg tror, at Kommunerne vil forstaa at administrere dette paa en human og forstandig Maade. Der bør være en Mulighed